

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713
2103212107 -6986985900
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 530 ●
● ΜΑΪ-ΟΣ 2009 ●

● «Ίδε ο άμνός του Θεού ο αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Άποδοσις του Πάσχα

ΊΊ Ανάστασις συνεχίζεται! Αυτό δείχνει και ή γιορτή τής Άποδόσεως του Πάσχα. Τά ίδια γράμματα τής νύχτας τής Άναστάσεως, άκούγονται και κατά τήν Άπόδοσι του Πάσχα. Τελείται μιά μέρα πριν άπ' τή γιορτή τής Άναλήψεως.

● Κάθε μεγάλη γιορτή στην Όρθοδοξη λατρεία έχει τήν «άπόδοσί» της.
● Κάθε γιορτή είναι ένα ζωντανό γεγονός, πού έπαναλαμβάνεται στη ζωή τής Έκκλησίας, στη ζωή του πιστού.

● Άλλά και για άλλο λόγο γίνεται ο έπανεορτασμός μιās γιορτής, δηλαδή ή άπόδοσίς της. Για ν' άπολαύσομε ακόμα μιά φορά τήν όμορφιά τής γιορτής.

Όταν ένα θέμα είναι ώραίο, ποθοῦμε νά τό ξαναδοῦμε. Όταν ένα φαγητό είναι νόστιμο, θέλουμε νά τό ξαναγευτοῦμε.

Ό έορτασμός κάποιου γεγονότος τής ζωής του Χριστού ή τής Θεοτόκου, προξενεί γλυκύτητα στην ψυχή, ώστε νά θέλη νά τό ξαναγιορτάση.

● Τή γλυκύτητα περισσότερο άπό όποιοδήποτε άλλο γεγονός, τήν αισθανόμαστε για τή γιορτή του Πάσχα. Γιορτή εύφροσύνης. «Πανήγυρις έστι πανηγύρεως». Ποτέ άλλοτε δέν σκιρτά ή ψυχή τόσο πολύ, όσο τή νύχτα τής Άναστάσεως. Χαιρόμαστε για τό θρίαμβο του Άναστάντος Κυρίου.

- Θρίαμβος τής ζωής κατά του θανάτου.
- Θρίαμβος του Χριστού κατά του Άδη.
- Θρίαμβος τής χαράς κατά τής λύπης.
- Θρίαμβος τής αλήθειας κατά του ψεύδους.

Η εύφροσύνη για τήν Άνάστασί Του είναι καθολική και αιώνια. Ούρανόσ και γη συγχορεύουν. Όχι μιά φορά. Πάντοτε, αιώνια. «Ούρανοί μέν έπαξίως εύφραίνέσθωσαν, γη δέ αγαλλιástηw έορταζέτω δέ κόσμος, όρατός τε άπας και άόρατος. Χριστός γάρ έγίγηρται, εύφροσύνη αιώνιος» (ώδή α΄ κανόνος του Πάσχα).

Ἀνάστασις στή Λειτουργία

Ἡ Ἀνάστασις συνεχίζεται.

● Κάθε φορά, πού τελοῦμε τή θεία Λειτουργία. Ἡ θεία Λειτουργία ξαναζωντανεῖ μπροστά μας ὅλα τά στάδια τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. «Ὁδεύομεν διά πασῶν τῶν ἡλικιῶν τοῦ Χριστοῦ», ὅπως λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

● Ὁ Χριστός γεννᾶται, κατά τήν «πρόθεσι», πού τελείται στήν ἀριστερή κόγχη τοῦ ἱεροῦ, πού μοιάζει μέ φάτνη.

● Ὁ Χριστός βγαίνει στόν κόσμον γιά νά κηρύξη τό Εὐαγγέλιό Του, κατά τή μικρή εἴσοδο, ὅπου ὁ ἱερεὺς βγαίνει μέ ὑψωμένο τό Εὐαγγέλιο.

● Ὁ Χριστός ἀνεβαίνει στά Ἱεροσόλυμα γιά νά θυσιασθῆ, κατά τή μεγάλη εἴσοδο.

● Ὁ Χριστός ὑψώνεται στό Σταυρό καί θυσιάζεται, κατά τήν προσφορά καί τόν καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δώρων, πού γίνεται μέ τήν προσφώνησι: «*Τά σά ἐκ τῶν σῶν Σοί προσφέρουμεν*».

● Ὁ Χριστός ἀνασταίνεται, κατά τή μετάληψι τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, πού πλημμυρίζει τήν καρδιά ἀπό ἀναστάσιμη χαρά. Γι' αὐτό καί ὁ λειτουργός, ὅταν κοινωνῆ, εὐθύς ἀμέσως λέει τό «*Ἀνάστασις Χριστοῦ θεασάμενοι...*».

Κάθε θ. Λειτουργία εἶναι μιὰ ἀνάμνησις τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως. Τό σταυρώσιμο καί ἀναστάσιμο Πάσχα.

● Ἰδιαιτέρα ἡ Λειτουργία τῆς Κυριακῆς ἔχει ἀναστάσιμο χαρακτήρα. Εἶναι ἡ Λειτουργία τῆς «*μιᾶς τῶν σαββάτων*».

Τήν Κυριακή εἶναι ὅλα ἀναστάσιμα. Τά ἀπολυτικά τῶν ὁκτώ ἡχῶν εἶναι ὅλα ἀναστάσιμα. Ἀλλά καί τά τροπάρια τοῦ ὄρθρου τῆς Κυριακῆς.

● Κατ' ἐξοχήν ἀναστάσιμη εἶναι ἡ περιόδος τοῦ Πεντηκοσταρίου. Ἀρχίζει τή νύχτα τῆς Ἀναστάσεως καί τελειώνει τήν Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἀνάστασις - Πάσχα - Θεία Κοινωνία

Ἡ Ἀνάστασις συνεχίζεται!

Ἐπαναλαμβάνεται κάθε φορά, πού οἱ

πιστοί ἔχουν Πάσχα. Οἱ κοσμικοὶ συνάνθρωποί μας μιὰ φορά τό χρόνο ἔχουν Πάσχα. Καί οὔτε αὐτό ἀντιλαμβάνονται. Δέν τό ἀπολαμβάνουν. Νομίζουν, πὼς Πάσχα εἶναι τό σουβλιστό ἄρνι, τὰ κόκκινα αὐγά, τό γλέντι καί τό ξεφάντωμα!

Οἱ πιστοὶ γιορτάζουν τό ἀληθινό Πάσχα, καί μάλιστα πολλές φορές.

● Ὄταν μέ πίστι ζοῦν τό μυστήριο τοῦ Χριστοῦ, τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως. Ζοῦν τό νέο Πάσχα. «*Καί γάρ τό Πάσχα ἡμῶν ὑπέρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός. Ὡστε ἐορτάζωμεν μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ μηδέ ἐν ζύμῃ κακίας καί πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καί ἀληθείας*» (Α' Κορ. ε' 7-8).

● Ὄταν κατορθώνουν καί κάνουν μεγάλη περάσματα. Πάσχα σημαίνει διάβασις, πέρασμα.

Ὁ Χριστός σταυρώθηκε καί ἀναστήθηκε, γιά νά μᾶς περάσῃ ἀπ' τήν ἐνοχή τῆς ἁμαρτίας στή δικαίωσι. Ἀπ' τὰ ἔργα τοῦ σκότους στήν ἀγιότητα. Ἀπ' τή φθορά στήν ἀφθαρσία.

Κάθε φορά, πού ξεπερνᾶμε τά γήινα, πού ὑπερπηδᾶμε τά προβλήματα, πού ὑπερνεκᾶμε τίς θλίψεις, πού περνᾶμε τό ὀρμητικό ποτάμι τῆς ζωῆς ἢ τή φουρτούνα τῆς θάλασσας τῶν πειρασμῶν, κάνουμε θαυμαστή διάβασι. Πάσχα γιορτάζουμε!

● Ὄταν ἀξιώνωμαστε νά κοινωνοῦμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μέ τή θ. Κοινωνία κάνουμε ὄχι ἀπλῶς διάβασι, ἀλλ' ὑπέρβασι. Ξεπερνᾶμε τά μέτρα μας. Ἀποκτᾶμε θεϊκές διαστάσεις. Ἀποσπώμαστε ἀπ' τή γῆ. Ξεκολλᾶμε ἀπ' τή λάσπη. Ἀνερχόμαστε πρὸς τόν οὐρανό. Γινόμαστε κοινωνοὶ τοῦ Χριστοῦ. Κοινωνοὶ τῶν παθημάτων Του καί τῆς Ἀναστάσεώς Του. Γινόμαστε κοινωνοὶ θείας φύσεως (Β' Πέτρ. α' 4).

Γινόμαστε χριστοφόροι, θεοφόροι.

Ἀνάστασις στή ζωὴ τῶν ἁγίων

Ἡ Ἀνάστασις συνεχίζεται!

Ἐπαναλαμβάνεται στή ζωὴ τῶν ἁγίων. Οἱ ἅγιοι εἶναι ἁμαρτωλοί, πού ἀναστήθηκαν. Σ' ἓνα τροπάριο παρακα-

λοῦμε: «*Ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἁμαρτίᾳ*» (αἶνος δ' ἤχου).

- Ἡ ἁμαρτία εἶναι θάνατος.
- Ἡ μετάνοια εἶναι ἀνάστασις.

Νύχτα σκοτεινὴ ἡ ἁμαρτία, μέρα λαμπρὴ ἡ ζωὴ τῆς μετάνοιας.

Κάθε χριστιανός, πού μετανοεῖ, εἶναι ἕνας ἀναστημένος. Κάθε ἅγιος ἀποτελεῖ ζωντανὴ ἀπόδειξι τῆς δυνάμεως τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ φωτεινὴ ζωὴ του ἀποτελεῖ ἀνταύγεια τοῦ ἀναστασίμου φωτός.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος σέ ὁμιλία του «*Εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα*», ἀναφερόμενος σέ νεοφώτιστους χριστιανούς, γιὰ κείνους, δηλαδή, πού βαπτίζονταν ὁμαδικά κατὰ τὴ νύχτα τοῦ Μ. Σαββάτου, λέει:

«*Πρὸς τοὺς κατὰ τὴν νύκτα τὴν φωτόφορον ταύτην καταξιωθέντας τῆς τοῦ θεοῦ βαπτίσματος δωρεᾶς, τρέψαι βούλομαι τὸν λόγον, τὰ καλά ταῦτα τῆς Ἐκκλησίας φυτὰ, τὰ ἄνθη τὰ πνευματικά, τοὺς νέους τοῦ Χριστοῦ στρατιώτας. Πρὸ τῆς χθές ὁ Δεσπότης ἐν σταυρῷ ἐτύγχανεν, ἀλλὰ ἀνέστη νῦν. Οὕτω καὶ οὔτοι, πρὸ τῆς χθές ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας κατείχοντο, ἀλλὰ νῦν συνανέστησαν τῷ Χριστῷ. Ἐκεῖνος σώματι ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὔτοι ἁμαρτία ἦσαν τεθηκότες, καὶ ἀπὸ ἁμαρτίας ἀνέστησαν. Ἡ μὲν γῆ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον τοῦ ἔαρος ρόδα καὶ ἴα καὶ ἄλλα ἡμῖν ἐκδίδωσιν ἄνθη. Τὰ μέντοι ὕδατα σήμερον τῆς γῆς τερπνότερον ἡμῖν λειμῶνα ἀνέδειξε» (Ε.Π.Ε. 36,84).*

Δηλαδή: Θέλω ν' ἀπευθύνω τὸ λόγο σ' αὐτούς, πού τὴ φωτόλουστη τούτη μέρα ἀξιώθηκαν τὸ θεῖο βάπτισμα. Οἱ νεοφώτιστοι εἶναι τὰ καλά δενδρύλια τῆς Ἐκκλησίας, τὰ λουλουδία τὰ πνευματικά, οἱ νέοι στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ. Πρὶν ἀπὸ χτές βρισκόταν στό Σταυρὸ ὁ Κύριός μας. Ἔτσι κι αὐτοί, πρὶν ἀπὸ χτές βρισκόνταν στὴν κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας. Ἀλλὰ τώρα συναναστήθηκαν μαζί μέ τὸ Χριστό. Ὁ Χριστός σωματικά πέθανε κι ἀναστήθηκε. Αὐτοί ἦσαν πεθαμένοι στό λάκκο τῆς ἁμαρτίας. Κι ἀπ' τὴν ἁμαρτία ἀναστήθηκαν. Ἡ γῆ τώρα τὴν ἀνοίξει τριαντάφυλλα καὶ γιασεμιά κι ἄλλα λουλουδία μᾶς χαρίζει. Τὸ βαπτιστήριον

μέ τ' ἀγιασμένα νερά μᾶς χάρισε σήμερα ἀνθόκηπο πῶς ὁμορφο ἀπ' τῆς γῆς.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ τρανὴ ἀπόδειξι τῆς Ἀναστάσεως.

● Ἀπ' τὸ βρώμικο τάφο τῆς ἁμαρτίας ἀνασταίνεται ὁ ἀνθρώπος μέ τὴ δύναμι τῆς μετάνοιας.

● Ποιὸ εἶναι δυσκολώτερο; Ν' ἀναστηθῆ ἕνας ἁμαρτωλὸς ἀπ' τὸ μῆμα τῆς ἀκολασίας ἢ ν' ἀναστηθῆ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἀπ' τὸν τάφο τῆς φθορᾶς;

Φαίνεται τὸ δεύτερο δυσκολώτερο. Κι ὁμως, τὸ πρῶτο εἶναι.

● Γιὰ τὴν ἀνάστασι τῶν σωμάτων καμμιά ἀντίστασις δέν προβάλλεται.

● Γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ψυχῆς ὑπάρχει ἡ ἀντίστασις τῆς θελήσεως, τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου. Πολὺ δύσκολη ἡ πνευματικὴ ἀνάστασις. Τὸ νὰ γίνη:

- Ὁ θυμώδης, πρᾶος.
- Ὁ χαρτοπαίκτης καὶ φιλάργυρος, ἐλεήμων.
- Ὁ μέθυσος, ἐγκρατής.
- Ὁ σαρκολάτρης, σώφρων.
- Ὁ ἐγκληματίας, ἡσυχος.
- Ὁ ἄγριος, ἅγιος.

Αὐτὸ τὸ τόσο δύσκολο εἶναι γεγονός. Τὸ βλέπουμε στό χωρὸ τῆς χάριτος, στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὴ δύναμι τῆς μεταμορφώσεως, τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως.

Ὁ Χριστός, ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὄχι μόνο ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐγείρων τοὺς νεκρούς. Εἶναι νεκρεγέρτης ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ἄφου, λοιπόν, γίνεταί τὸ δύσκολο, ἡ ἀνάστασις τῶν ἁμαρτωλῶν, δέν μπορεῖ νὰ γίνη τὸ εὐκόλο, ἡ ἀνάστασις τῶν σωμάτων κατὰ τὴν κοινὴ ἀνάστασι;

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀράκης

Ἡ Θεολογία στή ζωή μας

Ἑσχατολογικές περιέργειες

Ἐπειδή πολλοί ἀσχολοῦνται μέ ἐσχατολογικά, μέ δράματα καί χαρίσματα, μέ ἀποκαλύψεις καί προφητείες, καί ἄλλοτε κινοῦν τήν περιέργεια καί ἄλλοτε ταράζουν τόν κόσμο, γι' αὐτό δημοσιεύουμε παρακάτω περικοπή ἀπό ἄρθρο τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης Μελετίου, μέ τίτλο «*Τό ἀποκαλυπτικό στοιχεῖο στήν Ἐκκλησία*».

Τό κάλυμμα καί ἡ ἀπο-κάλυψις

Η φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ τόν ἔκαμε νά παραδώσει τόν Υἱόν Αὐτοῦ ὑπέρ ἡμῶν. Αὐτό τό, πρό αἰώνων κεκαλυμμένο μυστήριο, «ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, τό ἐφάνέρωσε ὁ Θεός: τό ἀπ-ἐκάλυψε (Α' Πέτρο 1,20).

Σοφία καί σωτηρία γιά μᾶς εἶναι, νά φροντίσωμε νά περιαιρεθῇ τό κάλυμμα, πού κεῖται ἐπί τῶν ὀφθαλμῶν μας, νά ἐπιστρέψουμε κοντά Του, γιά νά σωθοῦμε δι' Αὐτοῦ.

Ὅμως ἐμᾶς δέν μᾶς ἐνδιαφέρει νά περιαιρεθῇ τό κάλυμμα τό ἐπί τῶν ὀφθαλμῶν μας. Μᾶς ἐνδιαφέρει «γνῶναι χρόνους καί καιρούς, οὓς ὁ Θεός ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (Πράξ. 1,7-8).

Παρ' ὅλο, πού μᾶς τό λέει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τῆς Δόξης, τό ἀκοῦμε καί νευριάζομε! Καί χαλαῖμε τόν κόσμο νά ἄρωμε τό κάλυμμα...

Καί ἀρχίζουν καί πέφτουν τά ἐρωτήματα σωρός!...

—Πότε, Κύριε; Πότε;

—Πότε τοῦτο; Πότε ἐκεῖνο; Πότε τό ἄλλο;

Μοιάζουμε μέ τήν μάνα τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου, ἡ ὁποία σύμφωνα μέ ἕνα θεολογικώτατο τροπάριο τῆς Μεγ. Δευτέρας, «πρός τό μυστήριο τῶν ἀπόρρητων τῆς Σῆς οἰκονομίας οὐκ ἐξαρκοῦσα, ἠτεῖτό Σοι, τά δικά της». Ἐτσι καί ἐμεῖς, ζητᾶμε τά δικά μας. Καί νά ἡ ἀπόδειξη. Σκοτάδι εἶχαν ἀκόμη γιά τό μυστήριο τό ἀπόρρητο τῆς θείας οἰκονομίας οἱ χρι-

στιανοί τῆς Θεσσαλονίκης. Τούς εἶπε μιά κουβεντούλα γιά τά ἐσχατα ὁ ἀπ. Παῦλος, καί τά ξέχασαν ὅλα τά ἄλλα! Τέρμα ἡ δουλειά! Τέρμα ἡ λογική! Τέρμα ὅλα τά ἄλλα λόγια τοῦ ἀποστόλου! Γνωστά τά προβλήματα (Β' Θεσ. 2,1-12).

Καί ἐμεῖς τά ἴδια! Λές καί ἡ γνώση γιά τά ἐσχατα τοῦ κόσμου εἶναι ἕνα τσουκάλι μέ τό πιό νόστιμο φαῖ. Χαλαῖμε τόν κόσμο νά τό ξεσκεπάσωμε!

—Τό κάλυμμα! Τό κάλυμμα! Τό καπάκι!

Μά ὁ Θεός δέν εἶπε, ὅτι «οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γνῶναι χρόνους καί καιρούς», πού τούς κρατάει στή δική Του ἐξουσία (Πράξ. 1,7); Τά εἶπε στους ἀγίους ἀποστόλους Του, ὄργανα τῆς ἀποκαλύψεώς Του. Πολύ περισσότερο ἰσχύουν γιά μᾶς.

Τόν χαβᾶ μας ἐμεῖς.

Τό Ἄρνιο τό Ἐσφαγμένο

Συγκαταβαίνων ὁ Σωτήρ, δίδει στόν Ἰωάννη μιά ἀποκάλυψη. Σ' αὐτήν ξεσκεπάζονται σφραγίδες καί ἄβυσσοι. Ἀκούονται βροντές καί ἀστραπές. Ἀκούονται «οὐαί».

Καί τελικά, τί μᾶς λέγει τό βιβλίο;

Μᾶς λέγει: Στόν κόσμο ὑπάρχει πάλη· καλοῦ καί κακοῦ· φωτός καί σκοτους· ἐκκλησίας καί διαβόλου. Μέσα στήν πάλη αὐτή εἴσαστε μπλεγμένοι καί σεις σάν πρωταγωνιστές. Μή φοβεῖσθε. Μήν ἀποπροσανατολιζέσθε. Θαρσεῖτε. Στόν θρόνο τοῦ κόσμου κάθεται τό Ἄρνιο τό Ἐσφαγμένο. Ἐκεῖνος, πού μᾶς ἀγόρασε καί μᾶς ἔκαμε ἰδιοκτησία Του,

μέ τό Τιμίο Αἷμά Του. Μή φοβείσθε. «Οὐδέεις δύναται ἀρπάζειν ἐκ τῆς χειρός αὐτοῦ» (Ἰωάν. 10, 29). Κανένας. Γιά μᾶς Αὐτός ἔρχεται. Λυτρωτής καί ἐλευθερωτής καί μισθαποδότης.

Αὐτό εἶναι τό κεντρικό μήνυμα τῆς Ἀπο-κάλυψης τοῦ Ἰωάννου.

Καί ἐμεῖς; Ξεχνᾶμε τό κεντρικό μήνυμα, καί φάχνουμε γιά τή λεπτομέρεια. Ἐπάνω δέ σ' αὐτήν τήν λεπτομέρεια πολλοί «ἐξέλιπον ἐξερευνῶντες ἐξερευνήσεις» (Ψαλμ. 63,7). Εἰς μάτην.

Καί γράφουν. Καί γράφουν. Βιβλία πολλά. Βιβλία τρομερά. Ἀληθινά θρίλλερ. Πού μιλᾶνε γιά ὅλα. Ἐκτός ἀπό ἕνα. Ἐκτός ἀπό τό Ἄρνιο τό Ἐσφαγμένο. Καί ἐκτός ἀπό τόν κόπο Του γιά μᾶς.

Ὁ ἄνθρωπος, πού ἔχει κάλυμμα στήν καρδίαν του, δέν ἱκανοποιεῖται νά ξέρει, ὅτι τό μυστήριο τῆς ζωῆς του καί τῆς αἰώνιας καί πρόσκαιρης τύχης του βρίσκεται στά χέρια τοῦ Χριστοῦ· ὅτι τό κρατάει στά χέρια Του ὁ Χριστός. Δέν τοῦ ἀρέσει τό «καί ἀκαρτέρι»!...

Θέλει νά ξέρει ὁ ἴδιος καί νά παρακολουθεῖ ὁ ἴδιος.

Χαρίσματα ἢ ἀγάπη καί ταπείνωση;

Καί ἡ ἀλήθεια ποιά εἶναι; Ὁ Θεός ἔθετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ (Α' Κορ. 12,28) χαρίσματα πολλά. Ὅλα εἰς οἰκοδομήν.

Τά χαρίσματα μένουν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί ἐνεργοῦν πρός οἰκοδομήν, ἐφ' ὅσον λειτουργοῦν:

- μέ ἀγάπη γιά τό καλό καί τήν οἰκοδομή τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας· καί
- μέ ταπείνωση· κατά τό «καί πνεύματα προφητῶν προφήταις ὑποτάσσεται» (Α' Κορ. 14,32). Ὅμως, γιά νά λειτουργοῦν κάπως ἔτσι, αὐτοί οἱ «προφῆτες», οἱ χαρισματοῦχοι, πρέπει πρῶτα νά μισοῦν τήν κενοδοξία καί τήν προβολή· «νά μήν ἐπαίρωνται· οὔτε νά φυσιοῦνται ὁ εἰς κατά τοῦ ἑτέρου» (Α' Κορ. 4,6).

Παραδείγματα ὑπάρχουν πολλά. Περιορίζομαστε νά μνημονεύσωμε:

α. Ἐκείνους πού εἶχαν λάβει τό χάρι-

σμα τῆς γλωσσολαλίας. Δέν τό ἐφύλαξαν μέ ἀγάπη καί ταπείνωση. Μέ νόνο μιλάει ὁ ἀπ. Παῦλος γιά τό κατάντημά τους. Καί ἡ Ἐκκλησία τό ἐκήρυξε σέ ἄγνοια. Καί λησμονήθηκε (Α' Κορ. 14,1-25).

β. Οἱ περιοδεύοντες χαρισματοῦχοι. Ἦσαν ὄντως χαρισματοῦχοι. Ἀλλά δέν ἐκράτησαν πνευματικά τό χάρισμα. Καί ἡ Ἐκκλησία προτίμησε τούς μή χαρισματούχους μόνιμους ἐγγάμους κληρικούς, παρ' ὅλο πού δέν εἶχαν χαρίσματα ἐντυπωσιακά (βλ. Διδαχή Δώδεκα Ἀποστόλων 11,3-8. 15,1-2).

γ. Οἱ ἀντιχαλκηδόνιοι μοναχοί μετά τήν Δ' Σύνοδο. Κατηγοροῦσαν τούς ἱερεῖς καί ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι περιορίζαν τήν ἀποστολή τους στό νά βαπτίζουν καί νά λειτουργοῦν, καί ὅτι τάχα δέν ἐφρόντιζαν, οὔτε νά ποιμαίνουν, οὔτε νά διδάσκουν. Τό ἔργο αὐτοῖ ἀντιχαλκηδόνιοι μοναχοί (προφανῶς ἔρμαια κενοδοξίας) τό κρατοῦσαν ἀποκλειστικά καί μόνο γιά τόν ἑαυτό τους.

δ. Τήν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας κάθε λίγα χρόνια κυκλοφοροῦσε καί μία νέα ἐρμηνεία τῆς Ἀποκάλυψης ἀπό «χαρισματούχους», πού πίστευαν ὅτι, μετά τίς ἐρμηνείες τους, δέν μένει πιά κανένα μυστήριο τοῦ μέλλοντος ἄλυτο!

ε. Σύγχρονος ἀγιορείτης χαρισματοῦχος προσδιόριζε, μέ προσέγγιση ἕνα μήνα ἢ ἕνα δίμηνο τό πολύ, ἑλληνοτουρκικό πόλεμο καί δευτέρη εἰσβολή τῶν Τούρκων στήν Κύπρο ἐδῶ καί εἰκοσαετία. Καί ἄλλοι ἄλλα...

Γιά ὅλα αὐτά ὁ ἅγ. Ἰγνάτιος Μπριαντιανίνωφ γράφει:

«Οἱ ἅγιοι Πατέρες δίδουν ὁδηγίες στόν ἀγωνιστή τῆς προσευχῆς, ἄν τύχει καί τοῦ συμβοῦν “μέσα του”, ἢ “ἔξω του” “ἀποκαλύψεις”, νά μένει ἐντελῶς ἀδιάφορος. Νά μή τούς δίνει καμμιᾶ σημασία. Νά μή τό δέχεται ποτέ γιά τόν ἑαυτό του, ὅτι μπορεῖ νά εἶναι ἄξιος νά δεχθῇ ἅγιες ἀποκαλύψεις.

Ἔχουμε χρέος νά στρέψωμε τήν προσοχή μας ὅλο καί πιό πολύ στόν ἑαυτό μας μέ αὐτομεμφία».

Ἀναλήψεως - 28 Ἀπριλίου

Τιμὴ στὸν ἄνθρωπο

Ξενίζεται ἡ γῆ, ξενίζεται κι ὁ οὐρανός

Ποιός εἶναι αὐτός, πού ανέβηκε κατὰ τὴν Ἀνάληψη;

— Ὁ Χριστός! Θ' ἀπαντήστε μέ φυσικότητα. Αὐτός εἶναι «ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς».

Καὶ ὅμως! Ἐκεῖνος πού πρωτανέβηκε εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ὁ Χριστός, ὡς Θεός, ἦταν πάντοτε στὸν Οὐρανό. «Ὁλος ἦν ἐν τοῖς κάτω καὶ τῶν ἄνω οὐδόλως ἀπὴν ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος» (Ἀκάθιστος).

• Τότε πού ὁ Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀποφάσισε νά κατεβῆ, ἦταν μόνο Θεός.

• Τώρα πού ἀνεβαίνει κατὰ τὴν Ἀνάληψη, δέν εἶναι μόνο Θεός. Εἶναι καὶ ἄνθρωπος. Εἶναι Θεάνθρωπος.

• Ὅταν κατέβηκε, ἀπόρησε ἡ γῆ. Δέν εἶχε ξαναδεῖ τέτοιο πρόσωπο. «Ποταπὸς ἐστὶν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ;» (Ματθ. ἡ 27).

• Ξενίζεται ἡ γῆ, πού βλέπει τό Χριστό.

• Ξενίζεται τώρα ὁ οὐρανός, πού βλέπει Θεάνθρωπο νά διασχίζει τοὺς οὐρανοὺς. Ὅταν κάποιος λείπη πολλὰ χρόνια καὶ ξαναγυρίσει, οἱ ἄνθρωποι ἐκπλήσσονται. Τὸν βλέπουν ἀγνώριστο. Κάτι τέτοιο συνέβη μέ τοὺς ἀγγέλους. Ὅταν Τὸν εἶδαν νά κατεβαίνει, ἦταν ὁ Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Τώρα Τὸν βλέπουν ν' ἀνεβαίνει μέ ἀνθρώπινη μορφή. Εἶναι «ὁ ἀνελθὼν ἐν σαρκὶ πρὸς τὸν ἀσώματον Πατέρα» (ὠδή ζ' κανόνος Ἀναλήψεως).

Ξαφνικά παίρνουν ἐντολή: «Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν καὶ ἐπάραθτε πύλαι αἰῶνοι καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης» (Ψαλμ. κγ' 78). Δικαιολογημέ-

να ἀποροῦν: «Καὶ τίς ἐστὶν οὗτος ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης;».

Ἀπὸ τὴν ἀποκτίνωσι στὴ θέωσι

Ἡ Ἀνάληψις εἶναι ἡ ὑψίστη τιμὴ στὸν ἄνθρωπο.

• Πολλοὶ μιλάνε γιὰ τὴν ἀξία «ἄνθρωπος», ἀλλὰ τελικὰ ἀφήνουν τὸν ἄνθρωπο χαμηλά. Ἡ Ἀνάληψις εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τοῦ ἀνθρώπου στὴν ἀρχαία του δόξα. Εἶναι ἡ ἐπίσημη ἐνθρόνισις τοῦ ἀνθρώπου στὴ δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἀνέβηκε ὁ Χριστός, ἀλλὰ μαζί Του συνανύψωσε ὅλη τὴν ἀνθρώπινη φύσι.

• Συγκρίνατε: Σέ ποιό βάθος μᾶς κατέβασε ἡ ἁμαρτία καὶ σέ ποιό ὕψος μᾶς ἀνέβασε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! Τῆ διαφορὰ αὐτὴ παρουσιάζοντας ὁ ἱερός Χρυσόστομος, λέγει: «Μάθε τίς ἀνέβη, ἢ ποία φύσις, ἢ πῶς πρὸ τούτου διακειμένη· ἠδέως γὰρ ἐνδιατρίβω τῇ εὐτελείᾳ τοῦ γένους τοῦ ἡμετέρου, ἵνα μεθ' ὑπερβολῆς μάθω τὴν τιμὴν ἀπὸ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Δεσπότου» (Ε. Π.Ε. 36,214). Μετάφρασις: Μάθε ποιός ἀνέβηκε καὶ ποία ἡ φύσις του καὶ πῶς ἦταν πρὶν νά κατεβῆ. Εὐχαρίστως ἀναφέρομαι στὴν εὐτέλεια τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, γιὰ νά συνειδητοποιήσω καλὰ τὴν τιμὴ, πού μᾶς χάρισε ἡ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου.

Ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς Χριστός, προσλαμβάνει τὴν ἀνθρώπινη φύσι, τὴν μεταστοιχειώνει, τὴν ἀφθαρτοποιεῖ καὶ τὴν ἀνεβάζει σέ οὐράνια δόξα. Λέει πάλι ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Ἡ φύσις ἡ εὐτελής, ἢ πάντων ἀσυνετατέρα, πάντων ἀνωτέρα γέγονε σῆ-

μερον. Σήμεραρον ἀπέλαβον ἄγγελοι ὁ πά-
λαι ἐπόθουν. Σήμερον εἶδον ἀρχάγγελοι ὁ
πάλαι ἐπεθύμουν, τὴν φύσιν τὴν ἡμετέραν
ἀπὸ τοῦ θρόνου ἀστράπτουσαν τοῦ βασι-
λικοῦ, δόξη καὶ κάλλει στίλβουσαν ἀθα-
νάτω» (Ε.Π.Ε. 36,218). Μετὰ φρασις :
Ἡ τιποτένια ἀνθρώπινη φύσις, ἡ πιό
ἀπρόσεκτη, ἔγινε μέ τὴν Ἀνάληψι ἀνώτε-
ρη. Σήμερα οἱ ἄγγελοι ἀπῆλυσαν αὐτό,
πού τόσο καιρό ποθοῦσαν. Σήμερα οἱ ἀρ-
χάγγελοι εἶδαν αὐτό πού ἀπὸ καιρό ἐπιθυ-
μοῦσαν. Εἶδαν τὸν ἄνθρωπο νά λάμπη κο-
ντά στό θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ν' ἀστράφτη ἀπὸ
ἀθάνατη δόξα κι ὁμορφιά.

● Ἐκεῖνος ἀνέβηκε, ἀλλ' ἡ δόξα ἀνῆκει
στόν ἄνθρωπο. Ὁ Χριστός ἀνεβαίνοντας
ἀντιπροσωπεύει ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος.
«Τὴν φύσιν τὴν ἡμετέραν ἀνήγαγε» (Χρυ-
σόστομος. Ε.Π.Ε. 36,214).

● Ἡ ἁμαρτία μᾶς ἀποκτήνωσε. Ἡ Ἀ-
νάληψις μᾶς θέωσε.

Ἡ χαρά τῶν ἀγγέλων

Στὴ δόξα αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου μετέχουν
καὶ οἱ ἄγγελοι. Οἱ ἄγγελοι συμπαθοῦν
καὶ συμπονοῦν κατὰ τὴν πτώσι τοῦ
ἀνθρώπου καὶ τὴν ἔξωσί του ἀπ' τὸν πα-
ράδεισο. Τώρα συγκαίρουν καὶ συναγάλλ-
ονται μέ τὴν ἀνύψωσι καὶ ἐπάνοδο τοῦ
ἀνθρώπου στόν παράδεισο καὶ τὴ θέωσι.

● Ἄν, κατὰ τὸ λόγιο τοῦ Κυρίου, οἱ
ἄγγελοι χαίρουν γιὰ τὴ μετάνοια ἐνός μόν-
ο ἁμαρτωλοῦ (Λουκ. ιε' 7), πόσο μᾶλλον
χαίρουν, ὅταν ὄχι ἕνας, ἀλλ' ὅλος ὁ ἀνθρώ-
πιнос κόσμος εἰσέρχεται δυνάμει στόν
οὐρανό! (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 36,220).

● Κάποτε ὁ Χριστός, γιὰ νά δείξη τὰ
θαυμαστά πράγματα πού θά δοῦν οἱ πι-
στοί, εἶπε: «Ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τοὺς οὐρα-
νοὺς ἀνεωγότας καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ
Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας»
(Ἰωάν. α' 52). Οἱ ἄνθρωποι βλέπουν ἀγγέ-
λους ν' ἀνεβοκατεβαίνουν καὶ χαίρουν.
Καὶ οἱ ἄγγελοι βλέπουν ἀνθρώπους ν' ἀ-
νεβαίνουν καὶ νά φτάνουν μέχρι τὴ δόξα
τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀγάλλονται.

● Ἄνθρωποι καὶ ἄγγελοι συγχορεύουν.

Ἄρραβώνας

Ἡ Ἀνάληψις ἀποτελεῖ τὸ γεγονός, πού
συμπληρώνει τὸν κύκλο τῆς φιλανθρώ-
που οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ. Τὸ σχέδιο τῆς
θείας οἰκονομίας, τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ
τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ὀλοκληρώνε-
ται. Ψάλλουμε στό κοντάκιο τῆς Ἑορτῆς:
«Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν
καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανοῖς, ἀνε-
λήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, οὐδαμῶ-
θεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστα-
τος».

● Δέν χωρίστηκε. Μένει μαζί μας.
Ἔχουμε ἄρραβῶνα, ὅτι θά εἶναι μαζί
μας ὁ Χριστός.

● Ἄρραβώνας εἶναι ἡ ὑπόσχεσις, ἡ ἐγ-
γύησις γιὰ ἕνα γάμο. Οἱ γάμοι μας μέ τὸ
θεῖο Νυμφίο θά γίνουν ὀπωσδήποτε. Διότι
ἔχουμε τὸν ἄρραβῶνα. Λέει ὁ ἱερός Χρυ-
σόστομος: «Ἐχομεν ἄρραβῶνα τῆς ζωῆς
ἡμῶν ἐν οὐρανῷ, συνανελήφθημεν τῷ Χρι-
στῷ» (Ε.Π.Ε. 36,288).

Δυὸ γεγονότα συναποτελοῦν τὸν ἄρ-
ραβῶνα.

● Τὸ ἕνα: Ἔχουμε τὸ Σῶμα Του στόν
Οὐρανό.

● Τὸ ἄλλο: Ἔχουμε τὸ Πνεῦμα Του στή
γῆ. «Ἐχομεν τὸ ἐνέχυρον αὐτοῦ ἄνω, ἡ-
γουν τὸ σῶμα, ὃ ἐξ ἡμῶν προσελάβετο, καὶ
κάτω τὸ Ἅγιον Πνεῦμα μεθ' ἡμῶν» (Χρυ-
σόστομος).

Φαντάσου νά δανείσης σέ κάποιον ἕνα
μπρούτζινο σκεῦος κι ἐκεῖνος ἀργότερα
νά σοῦ τὸ ἐπιστρέψῃ ὀλόχρυσο! Κάτι τέ-
τοιο συνέβηκε μέ τὸ Χριστό.

● Πῆρε τὴ δική μας ἀνθρώπινη φύσι
καὶ τὴν ἀφθαρτοποίησε.

● Ἡ Ἀνάληψις Του ἀποτελεῖ τὴν ἀπό-
δειξι τῆς ὑψίστης τιμῆς στόν ἄνθρωπο.
«Ἐμεῖς οἱ ἀνάξιοι καὶ γιὰ τὴ γῆ, ἀνεβήκα-
με στοὺς οὐρανοὺς. Ξεπεράσαμε τοὺς
οὐρανοὺς. Ἀγγίξαμε τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ»
(Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 36,209).

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Συμβολή όλων στη λατρεία

Συμμετέχουν όλοι στη λειτουργική ζωή. Άλλωστε η λειτουργία της Ἐκκλησίας δέν είναι υπόθεσις τοῦ ἑνός. Ὅπως στόν ἀνθρώπινο ὄργανισμό ἡ λειτουργία δέν είναι ἑνός μόνο μέλους, ἀλλ' ὅλα τά μέλη συμβάλλουν, ἔτσι καί στήν Ἐκκλησία δέν υπάρχουν ἐνεργά καί ἀνενεργά μέλη.

- Ὅλοι είναι ἀδελφοί.
- Ὅλοι υπάρχουν ἐνωμένοι. «Συνέρονται» στή «**σύναξι**».
- Ὅλοι ἔχουν κάποιο χάρισμα, κάποιο ρόλο.
- Ὅλοι ἐργάζονται γιά τόν ἴδιο σκοπό, πού εἶναι ἡ **οἰκοδομή**, δηλαδή, ἡ στερέωσις στήν πίστι καί στόν ἅγιο βίο.

- Ὅλοι συνοικοδομοῦνται «εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ» (Ἐφεσ. β' 22).

Αὐτά δέν πρέπει νά τά λησμονοῦμε, ὅταν συνεχώμαστε στήν **κοινή λατρεία**. Ἄς συνεισφέρουμε καθένας μέ τό δικό του χάρισμα στήν ἐπίτευξι τοῦ μεγάλου σκοποῦ. Τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Τί οὖν ἐστίν, ἀδελφοί; Ὅταν συνέροχησθε, ἕκαστος ὑμῶν ψαλμόν ἔχει, διδαχὴν ἔχει, γλῶσσαν ἔχει, ἀποκάλυψιν ἔχει, ἐρμηνεῖαν ἔχει πάντα πρός οἰκοδομήν γινέσθω» (Α' Κορ. ιδ' 26-28).

Σημασία ἔχει, ὅτι ὅλοι είναι **μέλη ἰσότητα** στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Τό ἄν ὁ ἕνας ἔχη ἡγετική θέσι καί ὁ ἄλλος ὑποδεέστερη, αὐτό δέν λείει τίποτε. Ἄλλωστε περισσότερο κινδυνεύει ἐκεῖνος, πού ἔχει ἡγεμονική θέσι, ἀφοῦ καί μεγαλύτερη εὐθύνη ἐπωμίζεται καί περισσότερο βάλλεται ἀπ' τόν πειρασμό καί αὐστηρότερα θά κριθῆ ἀπό τό Θεό.

- Δέν μπορεῖ στή λατρευτική σύναξι νά λέγεται καί νά ψάλλεται κάτι, πού δέν εἶναι **κατανοητά** τά λόγια του καί **καταληπτό** τό νόημά του ἀπό τούς πιστούς. Οἱ λαλοῦντες, οἱ ἐκφωνοῦντες, οἱ ἱερουργοῦντες, οἱ ψάλλοντες, οἱ κηρύττοντες, ὅλοι ὅσοι ἀπό κάποιο βῆμα τοῦ ναοῦ ἀπευθύνονται στόν πιστό λαό, ἄς καθρεφτιστοῦν στά παραπάνω λόγια τοῦ ἀπ. Παύλου. Πόσους θά ἔχετε σέ... ἀργία ὁ ἀπόστολος Παῦλος, διότι ὁ λαός «οὐκ οἶδε» (στ' 16) τί λέγουν!

Στή λατρευτική σύναξι εἶναι ὑποχρεωμένος ὁ ψάλτης νά ψάλλῃ ἀπλᾶ, ν' ἀποδίδῃ μέ τή μουσική τά νοήματα τῶν ὕμνων καί νά ὑποβοηθῆ τό ἐκκλησίασμα ὄχι μόνο νά προσεύχεται, ἀλλά καί νά **συμψάλλῃ** μαζί του. «Σιγάτω ἐν ἐκκλησίᾳ, ἐαυτῷ δέ λαλεῖτω καί τῷ Θεῷ» (Α' Κορ. ιδ' 28).

- Ὅλα **κατανοητά** πρέπει νά εἶναι στήν ἐκκλησία. Δέν ἐπιτρέπεται νά λέγεται κάτι, πού ὁ ἐκκλησιαζόμενος τό βλέπει ἢ τό ἀκούει ὡς ξένος. Εἶναι κάθε πιστός τό παιδί τοῦ Θεοῦ, πού ζητάει φαγητό, νερό, χαρά, μετοχή, ἀγαλλίασι. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Εἶδες τόν τοῦ Παύλου σκοπόν πανταχοῦ, πῶς πρός ἕν ὄρᾳ διηνεκῶς καί διά πάντων, τό τοῖς πολλοῖς χρήσιμον, τό τήν Ἐκκλησίαν ὠφελοῦν, ὡσπερ τινά κανόνα τοῦτον τιθείς;» (Ε.Π.Ε. 18α,462). Μετὰ φρασις: Εἶδες παντοῦ τό σκοπό τοῦ ἀποστόλου Παύλου, πῶς σ' ἕνα ἀποβλέπει συνεχῶς καί μέ κάθε τι: σ' αὐτό, πού εἶναι χρήσιμο στούς πολλούς καί πού ὠφελεῖ τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό εἶχε θέσει κανόνα τῆς ζωῆς του.

- Μεθοδεύει ὁ ἀπόστολος Παῦλος τήν ἀπαλλαγὴ τῆς συνάξεως ἀπό τά **ἀκαταλαβίστικα**, ὅπως τότε ἦταν ἡ γλωσσολαλία. Τώρα τό ἀκαταλαβίστικο ὀφείλεται

στόν τρόπο του ψαλσίματος, στή γλώσσα των κειμένων, στόν ὕφος καί στόν τρόπο του κηρύγματος, κάποτε καί στόν αποπροσανατολισμό από τά πρωτεύοντα στά δευτερεύοντα.

Στήν Ἐκκλησία ὑπάρχει **ιεράρχησις καί ιεραρχία**. Ἱεράρχησις ἀναγκῶν, χαρισμάτων, διακονιῶν. Καί ιεραρχία κυβερνήσεως καί διοικήσεως. Αὐτό δέν σημαίνει ὑποτίμησις κάποιου μέλους ἢ μιᾶς μερίδος μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν τό αἷμα «ὑποτάσσεται» στό φίλτράρισμα τῶν πνευμόνων, δέν σημαίνει ὑποτίμησις τοῦ αἵματος. Τό ἀντίθετο, σημαίνει ἀξιοποίησις τοῦ αἵματος καί ὠφελιμώτερη λειτουργία τοῦ αἵματος.

Ἔτσι καί στήν Ἐκκλησία, ὁ ἓνας ὑποτάσσεται στόν ἄλλον, ἐλέγχεται ἀπό τόν ἄλλον, ἐξετάζεται ἀπό τόν ἄλλον. Καί ὅλοι μαζί ἀπό τό σῶμα, ἀπό τή σύναξι τῆς Ἐκκλησίας.

● Δέν εἶναι τόπος **ἀταξίας**, ἐσιθελισμοῦ καί μονοκρατορίας ἡ Ἐκκλησία. Εἶναι χώρος εὐπρεπείας καί **τάξεως**. «Οὐκ ἐστίν ἀκαταστασίας ὁ Θεός, ἀλλά εἰρήνης, ὡς ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 32-33).

Κάποτε στήν Ἐκκλησία ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη τάξις, ἐξωτερική καί ἐσωτερική. Τώρα ἐπικρατεῖ θόρυβος ἐξωτερικός, ἀκαταστασία ἐσωτερική.

Καί σάν **μονάδες** εἴμαστε ἀκατάστατοι καί ταραγμένοι. Καί ἄς εὐλογῆ ὁ λειτουργός μέ τό **«Εἰρήνη πᾶσι»**.

Καί σάν **διοικήσις** ἡ ἐνορία παρουσιάζει ἀκαταστασία.

Καί σάν **ἡγεσία** γενικώτερα ἡ ἐκκλησιαστική εὐθύνη δέν ἀκολουθεῖ τήν τάξι καί τήν εὐταξία τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν Πατέρων, τῶν ἱερῶν Κανόνων. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Οὐρανός ἡ ἐκκλησία τότε, τοῦ Πνεύματος πάντα δημιουργοῦντος καί τῶν προεστώτων ἕκαστον κινούντος, καί ἔνθουν ποιοῦντος. Ἀλλά νῦν τά σύμβολα κατέχομεν τῶν χαρισμάτων ἐκείνων μόνον» (Ε.Π.Ε. 18α,512). Μετάφρασις: Οὐρανός ἦταν τότε ἡ Ἐκκλησία, ἀφοῦ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἦταν τότε ὁδηγός τοῦ λαοῦ. Καί αὐτό κινοῦσε τά πάντα καί ἐνέπνεε καί τοὺς ἡγέτες. Τώρα ὁμως μόνο τά σύμβολα ἐκείνων τῶν χαρισμάτων κατέχομε.

Προτιμᾷ τήν οἰκοδομή τῶν πιστῶν ὁ Παῦλος. Στήν Ἐκκλησία δύο πράγματα ἔχουν σωτηριώδη σημασία:

● Τό ἓνα: Νά ἐπιδιώκουν ὅλοι τά **ὠφελιμώτερα** γιά τό σύνολο τῶν πιστῶν. Αὐτό σημαίνει **ἀγάπη**.

● Τό ἄλλο: Νά πειθαροῦν ὅλοι στοὺς **ὑπευθύνους**, ὥστε νά ὑπάρχῃ τάξις καί εὐπρέπεια στή λατρεία. «Πάντα εὐσχημόνως καί κατά τάξιν γινέσθω» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 39-40).

Ἄλλοίμονο, ἂν ἡ λατρευτική σύναξις μοιάζει μέ **«παζάρι»!** Καί τήν εἰκόνα αὐτή τήν συναντᾶμε ὄχι μόνο στά πανηγύρια, ἀλλά καί στίς ἐνορίες, ὅπου ὁ λειτουργός δέν ἀγωνίζεται γιά τήν τάξι, τήν ἱεροπρέπεια καί τήν κατάνυξι. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Τότε καί αἱ οἰκίαι ἐκκλησίαι ἦσαν. Νυνί δέ καί ἡ ἐκκλησία οἰκία, μᾶλλον δέ καί οἰκίας πάσης χειρῶν» (Ε.Π.Ε. 18α,514). Μετάφρασις: Τότε καί τά σπίτια ἦσαν ἐκκλησίες. Τώρα ὁμως καί ἡ ἐκκλησία ἔγινε σπίτι, μᾶλλον δέ ἀπό κάθε σπίτι χειρότερη!

Ὅλοι, κληρός καί λαός, συνεργοῦν στή **συνειδητή λατρεία**, στήν **ταπεινή διακονία**, στή **δόξα τοῦ Χριστοῦ**.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Συνεργοί και διάκονοι

Α' Κορ. 1στ' 15-18

Ἀπαρχή τῆς Ἀχαΐας (στ. 15)

Υπῆρξαν στήν Κόρινθο ἐκεῖνοι, πού ἔθλιψαν τόν Παῦλο, εἴτε μέ ἠθικές παρεκτροπές, εἴτε μέ ἀμφισβητήσεις σέ θέματα χριστιανικῆς ἀληθείας. Ὅπωςδήποτε ὅμως εἶχε ἡ τοπική Ἐκκλησία καί τούς ταπεινούς διακόνους τῆς ἀγάπης, καί τούς ἀφιερωμένους συνεργούς στό Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας.

Ὅνομαστικά στό τέλος τῆς Ἐπιστολῆς μνημονεύει πιστούς καί ἐναρέτους συνεργάτες του. Ὅχι γιά νά τούς τιμήσει μέ κάποιο μετάλλιο, ἀλλά γιά νά τούς ὑποδείξῃ ὡς πρότυπα. Καί γιά νά ζητήσει τή συνοχή, τήν ἐνότητα τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας γύρω ἀπό τό πρόσωπό τους.

Ὅπως καί στό τέλος τῆς πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολῆς ἀναφέρει τούς συνεργούς «ἐν Κυρίῳ», ἄνδρες, ἀλλά καί γυναῖκες, ἔτσι κι ἐδῶ. «Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί· οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας καὶ εἰς διακονίαν τοῖς ἁγίοις ἔταξαν ἑαυτούς» (στ. 15). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Σᾶς κάνω δὲ μιά παράκλησι, ἀδελφοί. Γνωρίζετε τὴν οἰκογένεια τοῦ Στεφανᾶ, ὅτι εἶναι ἡ πρώτη οἰκογένεια, πού πίστευσε στήν Ἀχαΐα καὶ ἔταξαν τοὺς ἑαυτούς τοὺς στήν ὑπηρεσία τῶν ἁγίων (τῶν πιστῶν)».

● Παρακαλεῖ, δὲν ἐντέλλεται, οὔτε διατάσσει. Εἶχε δικαίωμα καί δυνατότητα νά ἐπιβάλῃ τὴν ὑπακοή σέ ὀρισμένα δοκιμασμένα πρόσωπα. Προτιμᾷ τὸν ἥπιο τόνο. Χρησιμοποιεῖ τό «παρακαλῶ». Ἄλλωστε γνωρίζει, πόσο εἶναι ἔτοιμος ὁ φθόνος νά ἐφορμήσῃ στὶς ψυχές καί ν' ἀναστατώσῃ τό κῶρο τῆς ἀγάπης.

Ἀλλά καί ἡ προσφώνησις φανερώνει τὴν εὐγένεια τοῦ Παύλου, ἀλλά καί τὴν τιμή, πού σέ ὅλους κάνει. Ὑπάρχουν βεβαίως οἱ ὑπεύθυνοι

στό ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' αὐτό δὲν σημαίνει κατάρνησι τῆς ἰσοτιμίας. Ὅλοι εἴμαστε ἀδελφοί. «Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί» (στ. 15).

● Δὲν ζητεῖ ὁ Παῦλος ὑπακοή τῶν πιστῶν σέ ὅποιοδήποτε πρόσωπο. Προβάλλει τό σπίτι τοῦ Στεφανᾶ ὄχι τυχαῖα, οὔτε πολύ περισσότερο χαριστικά. Εἶχαν τὰ οὐσιαστικά «προσόντα», γιά νά εἶναι ἄξιοι τῆς ἀποστολικῆς κλήσεως καί διαδοχῆς. «Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί· οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας καὶ εἰς διακονίαν τοῖς ἁγίοις ἔταξαν ἑαυτούς» (στ. 15).

Ὁ Στεφανᾶς καί οἱ οἰκογενειακοὶ του ἦσαν ἀπὸ τούς ἐλάχιστους, πού εἶχε βαπτίσει ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος. Μαζί μέ τόν Κρίσπο καί τό Γάιο εἶναι καί «ὁ Στεφανᾶ οἶκος» (Α' Κορ. α' 16) στό μικρὸ κατάλογο τῶν βαπτίσεων τοῦ Παύλου. Ἐνῶ ὁ κατάλογος τῶν κηρυγμάτων του εἶναι ἀτέλειωτος, τό μπρῶο τῶν βαπτίσεων του περιέχει ὀλιγοστούς.

Ὁ Παῦλος ἐπιτελοῦσε τό δύσκολο, δηλαδή, ἔπειθε ψυχές νά δεχθοῦν τό Χριστό σάν Σωτῆρα καί νά ζητήσουν τό βάπτισμα. Τὴν τέλεσι τῆς λειτουργικῆς πράξεως τοῦ βαπτίσματος ἄλλοι τὴν διακονοῦσαν. Λέει ὁ ἴδιος: «Ἐβάπτισα καί τὸν Στεφανᾶ οἶκον. Λοιπὸν οὐκ οἶδα εἴ τινα ἄλλον ἐβάπτισα. Οὐ γὰρ ἀπέστειλέ με Χριστός βαπτίζειν, ἀλλ' εὐαγγελίζεσθαι» (Α' Κορ. α' 16-17).

Τό σπίτι τοῦ Στεφανᾶ εἶναι τό πρῶτο, πού ἄνοιξε τὴν πόρτα γιά νά περάσῃ μέσα ὁ Χριστός. Στόν κῆπο τῆς καρδιάς ὄλων τῶν μελῶν τοῦ σπιτιοῦ φυτεύτηκε τό δένδρο τῆς πίστεως, πού γρήγορα ἀπέδωσε ἁγίους καρπούς. «Οἶδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας» (στ. 15). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Οὐκ εἶπεν, ὅτι πρῶτοι ἐπίστευσαν, ἀλλὰ ἀπαρ-

χή ἐγένοντο, δεικνύς ὅτι μετὰ τῆς πίστεως καί βίον ἄριστον ἐπεδείξαντο, ὥσπερ ἐπὶ καρπῶν, πάντοθεν ἑαυτοὺς ἀξιούς παρέχοντες... Οὐκ ἐπίστευσαν μόνον γνησίως, ἀλλὰ καί πολλήν ἐπεδείξαντο τὴν εὐλάβειαν καί ἀκμάζουσαν τὴν ἀρετὴν καί τὴν ἐν ἔλεημοσύναις φιλοτιμίαν» (Ε.Π.Ε. 18α,746).

Μετὰ φρασῖς: Δέν εἶπε, ὅτι ἀπλῶς πίστευσαν πρῶτοι, ἀλλ' ὅτι ἔγιναν πρῶτοι, ἀπαρκή, γιὰ νά δείξη, ὅτι μαζί μέ τὴν πίστι ἐπέδειξαν καί ἄριστη ζωή, ὅπως συμβαίνει καί μέ τούς καρπούς. Προσφέρουμε θυσία τούς καλύτερους. Καί αὐτοί προσφέρουν τούς ἑαυτούς τους ἀξιούς ἀπό κάθε πλευρά... Καθ' ὅσον ὄχι μόνο πίστευσαν γνήσια, ἀλλ' ἐπέδειξαν καί πολλή εὐλάβεια καί μεγίστη ἀρετὴ καί γενναιοδωρία καί ἐλεημοσύνης.

Ἵπακοή σέ πρόσωπα εὐαγγελικοῦ κόπου (στ. 16)

Δέν ἀρκεῖ νά ἔχη κανεῖς τὰ «πρεσβεῖα» τῆς βαπτίσεως ἢ τῆς κλήσεως ἢ τῆς χειροτονίας. Αὐτό ὀφείλεται σέ χρονικές συγκυρίες. Ἐκεῖνο, πού δίνει οὐσιαστική «πρωτεία» στήν Ἐκκλησία, εἶναι ἡ διακονία τῆς ἀγάπης. Καί ἦσαν οἱ συνεργάτες τοῦ Παύλου πρῶτοι σ' αὐτό τόν κόπο. *«Χαίρω δὲ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ Στεφανῶ καὶ Φουρτουνάτου καὶ Ἀχαικοῦ, ὅτι τὸ ὑμῶν ὑστέρημα οὗτοι ἀνεπλήρωσαν. Ἀνέπαυσαν γὰρ τὸ ἐμὸν πνεῦμα καὶ τὸ ὑμῶν. Ἐπιγινώσκετε οὖν τοὺς τοιοῦτους»* (στ. 17-18). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Χαίρω δὲ γιὰ τὴν ἐδῶ παρουσία τοῦ Στεφανῶ καὶ τοῦ Φουρτουνάτου καὶ τοῦ Ἀχαικοῦ, διότι αὐτοὶ ἀνεπλήρωσαν τὸ κενό, πού αἰσθανόμουν ἀπὸ τῆ δικῆ σας στέρσι. Καὶ ἀνέπαυσαν τὸ δικό μου πνεῦμα, ἀσφαλῶς καὶ τὸ δικό σας. Γι' αὐτὸ νά ἐκτιμᾶτε τέτοιους ἀνθρώπους»*.

Ἦσαν πρόσωπα, πού ἀφιέρωσαν τὴ ζωή τους στὴ διακονία τῶν ἁγίων. Ἀνοικτὴ ἡ καρδιά τους, ἀλλὰ καί τὸ σπίτι τους στὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ καί τῆ φιλοξενία τῶν ἀποστόλων καί τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν. *«Ἐταξαν ἑαυτούς»* (στ. 15).

Παντοτινά πρότυπα. Καί γιὰ τούς σημερινούς χριστιανούς, πού κάποτε δέν φιλοξενοῦν στὸ σπίτι τὸ Χριστό, τὸ Εὐαγγέλιο, τὴν ἐλεημοσύνη, τὴ σεμνότητα, ἀλλ' ἀνοίγουν διάπλατα τὴς πόρτες καί ὑποδέχονται τὸ Σατανᾶ καί «πᾶσαν τὴν πομπὴν αὐτοῦ». Τὸ οἰκογενειακό

ἄσυλο ἔχει καταργηθῆ, προκειμένου νά ἔχουν «ἐλευθέρως» τὰ τηλεοπτικὰ κανάλια καί τὰ διαδικτυα, πού μετατρέπουν τὰ περισσότερα σπίτια σέ πανδοχεῖα διαφθορᾶς καί διαστροφῆς.

Πόσα ταπεινά πρόσωπα στήν ἱστορική διαδρομὴ τῆς Ἐκκλησίας ἔδωσαν τὸν ἑαυτό τους στήν ἱεραποστολή τῆς Ἐκκλησίας! Δέν ἦσαν ὄλοι διδάσκαλοι καί κήρυκες. Ἄπλοϊ χριστιανοί, πού ὅμως παρέδωσαν τὴ ζωή τους ὀλόκληρη στὴ *«διακονία τῶν ἁγίων»*. Καί «ἄγιοι» εἶναι ὄλοι οἱ πιστοί, «οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ».

● Ἡ συνοχή στὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ ἀπαιτεῖ ὑπακοή σέ πρόσωπα, πού κοπιᾶζουν στὸ λόγο καί στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. *«Ἴνα καὶ ὑμεῖς ὑποτάσσησθε τοῖς τοιοῦτοις καὶ παντὶ τῷ συνεργῶντι καὶ κοπιῶντι»* (στ. 16). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Παρακαλῶ καὶ σεῖς νά θέτετε τοὺς ἑαυτούς σας στὴ διάθεσι τῶν πολυτίμων αὐτῶν ἀνθρώπων, καὶ καθενὸς πού ἐπίσης ἐργάζεται καὶ κοπιᾶζει»*.

Ἡ ὑπακοή σέ πρόσωπα, πού κοπιᾶζουν στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαιτεῖ ὑπακοή σέ πρόσωπα, πού κοπιᾶζουν στὸ λόγο καί στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Παρακαλῶ καὶ σεῖς νά θέτετε τοὺς ἑαυτούς σας στὴ διάθεσι τῶν πολυτίμων αὐτῶν ἀνθρώπων, καὶ καθενὸς πού ἐπίσης ἐργάζεται καὶ κοπιᾶζει»*.

Ἡ ὑπακοή σέ πρόσωπα, πού κοπιᾶζουν στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαιτεῖ ὑπακοή σέ πρόσωπα, πού κοπιᾶζουν στὸ λόγο καί στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Παρακαλῶ καὶ σεῖς νά θέτετε τοὺς ἑαυτούς σας στὴ διάθεσι τῶν πολυτίμων αὐτῶν ἀνθρώπων, καὶ καθενὸς πού ἐπίσης ἐργάζεται καὶ κοπιᾶζει»*.

Ἡ ὑπακοή σέ πρόσωπα, πού κοπιᾶζουν στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαιτεῖ ὑπακοή σέ πρόσωπα, πού κοπιᾶζουν στὸ λόγο καί στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Παρακαλῶ καὶ σεῖς νά θέτετε τοὺς ἑαυτούς σας στὴ διάθεσι τῶν πολυτίμων αὐτῶν ἀνθρώπων, καὶ καθενὸς πού ἐπίσης ἐργάζεται καὶ κοπιᾶζει»*.

Ἡ ὑπακοή σέ πρόσωπα, πού κοπιᾶζουν στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαιτεῖ ὑπακοή σέ πρόσωπα, πού κοπιᾶζουν στὸ λόγο καί στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Παρακαλῶ καὶ σεῖς νά θέτετε τοὺς ἑαυτούς σας στὴ διάθεσι τῶν πολυτίμων αὐτῶν ἀνθρώπων, καὶ καθενὸς πού ἐπίσης ἐργάζεται καὶ κοπιᾶζει»*.

Ἡ ὑπακοή σέ πρόσωπα, πού κοπιᾶζουν στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαιτεῖ ὑπακοή σέ πρόσωπα, πού κοπιᾶζουν στὸ λόγο καί στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Παρακαλῶ καὶ σεῖς νά θέτετε τοὺς ἑαυτούς σας στὴ διάθεσι τῶν πολυτίμων αὐτῶν ἀνθρώπων, καὶ καθενὸς πού ἐπίσης ἐργάζεται καὶ κοπιᾶζει»*.

Πρόσωπα πού ἀναπαύουν (στ. 17-18)

Στοὺς συνεργάτες τοῦ Παύλου συγκαταλέγονται καί τὰ δυὸ πρόσωπα, πού μόνο ἐδῶ ἀναφέρονται, ὁ Φουρτουνάτος καί ὁ Ἀχαικός. *«Χαίρω δὲ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ Στεφανῶ καὶ Φουρτουνάτου καὶ Ἀχαικοῦ, ὅτι τὸ ὑμῶν ὑστέρημα οὗτοι ἀνεπλήρωσαν. Ἀνέπαυσαν γὰρ τὸ ἐμὸν πνεῦμα καὶ τὸ ὑμῶν. Ἐπιγινώσκετε οὖν τοὺς τοιοῦτους»* (στ. 17-18).

Στεφανᾶς, Φουρτουνάτος καί Ἀχαικός, τρεῖς ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου. Αἰσθανόταν κενό ὁ Παῦλος, πού δέν ἔβλεπε ἀπὸ κοντὰ τούς χριστιανούς. Ἐστερεῖτο τὴν παρουσία ἀγαπητῶν προσώπων. Κι αὐτὴ τὴ στέρσι τὴν ἀνεπλήρωσε κάπως ἡ παρουσία τῶν τριῶν. Ἡ ἀγάπη κάνει τὴν Ἐκκλησία νά θλίβεται γιὰ χειρό-

τερη στέρνησι. Στερείται πολλῶν ἀπὸ τὰ μέλη της. Θεωροῦνται χριστιανοί, ἀλλ' ἀπουσιάζουν ἀπὸ τῆ ζωῆ της. Καί τὸ χειρότερο εἶναι, ὅτι δέν διαφαίνεται ἐλπίδα ἀναπληρώσεως τοῦ κενοῦ.

Πολλές ἐνορίες στεροῦνται νέων ἀνθρώπων. Πολλά ἐκκλησιαστικά ἔργα στεροῦνται ἱκανῶν καί ἀνιδιοτελῶν στελεχῶν. Πολλοί τομῆς ποιμαντικῆς διακονίας, ἱεραποστολῆς καί ἀγάπης στεροῦνται προσώπων, πού «ἔταξαν ἑαυτούς εἰς διακονίαν τοῖς ἀγίοις» (στ. 15).

• Τό νά υπάρχουν ἐκλεκτά πρόσωπα, πού μέ ταπεινώσι καί σύνεσι ἐργάζονται καί συνεργάζονται στό ἔργο τοῦ Εὐαγγελίου, αὐτό ἀποτελεῖ χαρά καί ἀνάπαυσι. Ὁ Παῦλος μέσα στίς θλίψεις καί τούς διωγμούς, εἶχε ὡς ἀντίβαρο τῆ χαρά ἀπὸ τήν παρουσία τέτοιων προσώπων. «Χαίρω δὲ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ Στεφανᾶ καί Φουρτουνάτου καί Ἀχαΐκου, ὅτι τὸ ὑμῶν ὑστέρημα οὗτοι ἀνεπλήρωσαν. Ἀνέπασαν γάρ τὸ ἐμὸν πνεῦμα καί τὸ ὑμῶν. Ἐπιγινώσκειτε οὖν τοὺς τοιούτους» (στ. 17-18).

Δέν ἦσαν μόνο διάκονοι ἀγάπης ὁ Στεφανᾶς, ὁ Φουρτουνάτος καί ὁ Ἀχαΐκος. Ἦσαν καί συνεπεῖς σπῆ γραμμῆ τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος. Τῆ στιγμῆ, πού ἄλλοι, οἱ ψευδάδελφοί, τάραζαν συνειδήσεις, ἐκεῖνοι ἀνέπασαν καί τό πνεῦμα τοῦ Παύλου καί τό πνεῦμα τῶν ἄλλων χριστιανῶν. Εἶναι μακάριοι ὅσοι ἀποτελοῦν τήν ἀνάπαυσι τῆς Ἐκκλησίας.

Δ.Γ.Α

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησίᾳ συνδρομῆ:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Κατασκήνωση 2009 Ἁγίου Στεφάνου Περαχώρας Λουτρακίου

Ἁγόρια Δημοτικοῦ 25 Ἰουνίου-5 Ἰουλίου

Ἁγόρια Γυμνασίου-Λυκείου 6-19 Ἰουλίου

Κορίτσια

20 Ἰουλίου - 3 Αὐγούστου

Πληροφορίες στά τηλέφωνα:
2103212713, 2103212107.
2109765440 καί 6986985900.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Μνημείον ζωῆς

Από τὴν Πασχαλινὴ ἐγκύκλιο τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίου παραθέτουμε παρακάτω σημαντικὲς περικοπές:

«Κυθρωπὴ εἶχεν ἀκούσει κάποιαν ἡμέραν τοῦ ἰθ' αἰῶνος ἢ ἀνθρωπότης ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ τραγικοῦ φιλοσόφου: “Ὁ Θεὸς εἶναι νεκρός! Τὸν σκοτώσαμε... Ἐμεῖς ὅλοι εἴμαστε οἱ φονιάδες του... Ὁ Θεὸς θά μείνῃ νεκρός! Τί ἄλλο εἶναι οἱ ἐκκλησίες παρὰ οἱ τάφοι καὶ τὰ μνήματα τοῦ Θεοῦ;”. Καὶ ἐπίσης, ὀλίγας δεκαετίας ἀργότερον, ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς νεωτέρου ὁμολόγου του: “Ὁ Θεὸς ἀπέθανε! Σᾶς ἀναγγέλλω, κύριοι, τὸν θάνατον τοῦ Θεοῦ!”.

Αἱ διακρύψεις αὐταὶ τῶν ἀθέων φιλοσόφων ἐτάραξαν τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων. Σύγχυσις ἐπηκολούθησεν εἰς τὸν χώρον τοῦ πνεύματος καὶ τῆς λογοτεχνίας, τῆς τέχνης καὶ τῆς ἰδίας κάποτε τῆς Θεολογίας, ὅπως εἰς τὴν Δύσιν κυρίως, ἤρχισε νὰ γίνεται λόγος ἀκόμη καὶ περὶ “θεολογίας τοῦ θανάτου τοῦ Θεοῦ”.

Ἡ Ἐκκλησία βεβαίως δέν εἶχε ποτὲ καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι ὁ Θεὸς ἀπέθανε. Τοῦτο ἐγένεε τὸ 33 μ.Χ., ἐπάνω εἰς τὸν λόφον τοῦ Γολγοθᾶ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου. Ἀφοῦ ἐπαθεν ἀνήκουστα Πάθη, ἐσταυρώθη ὡσάν κακοῦργος, καὶ περὶ ὦραν ἐνάτην τῆς Παρασκευῆς εἶπε “Τετέλεσται” καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα! Αὐτὸ εἶναι μία ἀναντίρρητος ἱστορικὴ πραγματικότητα...

Ἐμεῖς ζοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν θανόντα Θεόν, ὡς “νεκρὸν ζωαρχικότατον”.

Ἡ Ἀνάστασις εἶναι μία ἐξ ἴσου ἀναντίρρητος ἱστορικὴ πραγματικότητα.

Ἄνέστη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος εἶναι συνάμα καὶ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου!

Ἄνέστη μὲ ὄλον τὸ πρόσλημμα τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Τάφος τοῦ Ἰησοῦ, τὸ “καινὸν μνημείον” τοῦ Ἰωσήφ, εἶναι πλέον διὰ παντός κενός! Ἄντι διὰ μνημείον νεκρικόν, εἶναι μνημείον νίκης κατὰ τοῦ θανάτου, εἶναι πηγὴ ζωῆς.

Εὐτυχῶς πού ὑπάρχουν τόσα “μνήματα” Του, τόσοι ἅγιοι ναοί, ὅπου ἡμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ ἐλεύθερα ὁ πονεμένος, ὁ κουρασμένος καὶ ἀπαρηγόρητος ἄνθρωπος, νὰ ἀποθέσῃ τὸ φορτίον τοῦ πόνου του, τῆς ἀγωνίας του, τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀνασφαλείας του, νὰ “ξεφορτωθῇ” τὸν θάνατόν του!

Αἱ ἐκκλησῖαι, οἱ “τάφοι” τοῦ Θεοῦ, εἶναι αἱ διάπλατοι θύραι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, οἱ ὀρθάνοιχτες εἰσοδοὶ τοῦ Νυμφῶνος τοῦ Υἱοῦ Του. Οἱ πιστοὶ εἰσερχόμενοι, “θανάτου ἐορτάζομεν νεκρωσιν, ἄδου τὴν καθαίρεισιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον Εὐλογητόν τῶν πατέρων, Θεόν καὶ ὑπερένδοξον”.

Χρειαζόταν καὶ ὁ Παπικός;

Ανόχησε ὅπωςδήποτε αὐτὸ πού εἶδαν οἱ ὀρθόδοξοι τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα κατὰ τὸν Ἑσπερινὸ τῆς Ἀγάπης στὸν Πατριαρχικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὴν Κωνσταντινούπολι. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς, πού ἀπήγγειλαν τὸ Εὐαγγέλιο σὲ διάφορες γλώσσες, εἶχε ὀρισθῆ καὶ ἓνας παπικός ἐπίσκοπος!

• Μπορεῖ ἡ εὐγένεια τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου νὰ προσκάλεσε καὶ παπικὴ ἀντιπροσωπεῖα στὸν ἑσπερινὸ τῆς Ἀγάπης, ἢ καὶ νὰ προσῆλθαν αὐτοβούλως οἱ παπικοί. Ἄλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἔπρεπε νὰ ἐπιτραπῇ σὲ παπικὸ

κληρικό ν' ἀναγνώση εὐαγγελική περι- κοπή σέ ὀρθόδοξο Ναό, καί μάλιστα σέ μία ἀπ' τίς ἐπισημότερες ὀρθόδοξες ἀ- κολουθίες.

Ἐποσδήποτε θά ὑπῆρχε ὀρθόδοξος ν' ἀπαγγείλῃ τό Εὐαγγέλιο στή γλώσσα, πού τό ἀπήγγειλε ὁ παπικός.

- Πρός τί, λοιπόν, φιλοφροσύνη, πού ὁδηγεῖ σέ παράβασι ἱερῶν κανόνων πε- ρί μὴ «*συμπροσευχῆς μετὰ αἰρετικῶν*»;

- Ὑπεράνω τῆς **εὐγενείας** ἐναντι ἐτε- ροδόξων εἶναι ἡ **ἐνότητα** τῶν ὁμοδόξων. Καί ἡ ἐνότητα αὐτή διασαλεύεται ὡς- αὖτις λαμβάνουν χώρα ἐνέργειες, ὅπως ἡ παραπάνω.

- Τό κύρος τοῦ Πατριαρχείου καί τοῦ ἴδιου τοῦ Πατριάρχου γίνεται σεβαστό, ὅταν ἀταλάντευτα προβάλλεται πάντο- τε ἡ **μοναδικότητα** τῆς Ἀλήθειας. Αὐτό τό ἐκτιμοῦν ἀκόμα καί οἱ ἐτεροδόξοι.

- Ἄλλωστε δέν εἶναι ἀνάγκη νά δι- δωνται ἀφορμές σ' ἐκείνους, πού κατα- δοκοῦν γιά κάποια «φιλοπαπική» ἐν- ἔργεια τοῦ Πατριάρχου, γιά νά διευρύ- νουν τό χάσμα τους μέ τήν Ἐκκλησία. Ὅντας οἱ ἴδιοι ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, ὡς **σχισματικοί**, παριστάνουν τούς ὑπε- ρασπιστές τῆς Ὁρθοδοξίας!

Καλό εἶναι νά «ἐκκόπτωμεν τήν ἀ- φορμὴν τῶν θελώντων ἀφορμὴν» (Β' Κορ. ια' 12).

Δηλητήριο μέ θρησκευτικῆ σύριγγα!

Τπιστολή ἔστειλε ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος διὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Ἱε- ρωνύμου πρὸς τό Ὑπουργεῖο Παι- δείας καί Θρησκευμάτων γιά τό θέμα τῶν **ἀδιορίστων «θεολόγων»**. Λέγεται, ὅτι ἀνέρχονται σέ τρεῖς χιλιάδες οἱ πτυ- χιοῦχοι τῶν θεολογικῶν σχολῶν, πού βρίσκονται ἐκτός ἐκπαιδεύσεως.

- Εἶναι φυσικό νά συγκινή πάντοτε τήν Ἐκκλησία ἡ **ἀνεργία** νέων ἰδίως ἀν- θρώπων, ὅποιασδήποτε ιδιότητος ἢ εἰ- δικότητος.

- Ἄν ἡ Ἐκκλησία ἦταν βέβαιη, ὅτι

οἱ χιλιάδες ἀδιορίστοι «θεολόγοι» εἶναι **πιστά καί συνειδητά** μέλη της, μέ βα- θειά πίστι καί μέ ἱεραποστολικό ζῆλο, θᾶπρεπε τά πάντα νά πράξῃ, ὥστε τό νε- ανικό αὐτό δυναμικό νά στρατευθῇ στό ἔργο της, κατηχητικό, διδακτικό, ἐκπαι- δευτικό, κηρυκτικό, κατασκηνωτικό, λει- τουργικό. Ὅλοι χωρᾶνε μέσα στήν Ἐκ- κλησία. Γιά ὅλους ἔχει διακονικές θέ- σεις ἡ Ἐκκλησία.

- Ἄν ὅμως ἡ Ἐκκλησία διαπιστώνη, ὅτι ἀπ' τίς θεολογικές σχολές ἔχουν πά- ρει πτυχίο καί πρόσωπα, νέοι μέν στήν ἡλικία, **στρατευμένοι ὁμως στήν ἀθεία**, ἢ παντελῶς **ἄσχετοι** μέ τήν ὀρθόδοξη ζωή, τότε πρὸς τί ν' ἀγωνίζεται νά διορι- στοῦν τά ἄτομα αὐτά στόν εὐαίσθητο τομέα τῆς Παιδείας; Νά διορίζονται δά- σκαλοι τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος ἄ- τομα, πού ὅσα τυχόν θά διδάσκουν μή- τε τά πιστεύουν μήτε τά ζοῦν, ἀλλά καί τά χλευάζουν;

- Θά πληρώναμε ὡς Ἐκκλησία **ἀθέ- οους** δασκάλους, γιά **νά δηλητηριάξουν** τίς ψυχές τῶν παιδιῶν μας;

Ἐπάρχει κανεῖς στόν τόπο μας, πού δέν γνωρίζει, ὅτι πολλοί λεγόμενοι «θε- ολόγοι» στή δευτεροβάθμια ἐκπαίδευ- σι, διδάσκουν ἄθεα γράμματα (πράγμα- τα) καί μέ ὄπλο ἕνα πτυχίο θεολογικῆς σχολῆς σκοτώνουν τήν ὀρθόδοξο πίστι στίς ἐφηβικές ψυχές;

- Δέν κατηγοροῦμε τούς νέους αὐ- τούς πτυχιούχους. Ἄλλωστε οὔτε αὐτοὶ φταῖνε γιά τήν κλονισμένη τους ψυχή. Καί φυσικά δέν ἀρνούμαστε τό δικαίω- μά τους γιά ἐργασία, γιά ἀμοιβή, γιά ἀξιοπρεπή ἐπιβίωσι.

Ἄλλά θά θυμηθοῦμε κάτι, πού ἔλεγε κατά τίς κηρυκτικές του ἐξάρσεις ὁ με- γάλος ἐκείνος διάκονος τοῦ Εὐαγγελί- ου, ὁ π. Αὐγουστίνος Καντιώτης: «*Ἄν δέν πιστεῦα αὐτά πού σᾶς κηρύττω, θά προ- τιμοῦσα νά μουν λούστρος στήν πλα- τεῖα Κλαυθμώνος, παρά νά παριστάνω τόν παπᾶ!*»!

- Τό θέμα εἶναι σπουδαῖο. Οὔτε οἱ νε- αροὶ ἀδιορίστοι πρέπει νά μείνουν ἀνερ-

γοι, ἀλλ' οὔτε καί νά τούς πληρώνουμε γιά νά λένε στά παιδιά, πώς ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι παραμῦθι!

● Τό πρόβλημα πρέπει ν' ἀντιμετωπιστῆ ριζικά:

Νά σταματήσουν νά εἰσάγουν οἱ **θεολογικές σχολές** τόσους φοιτητές. Προκειμένου νάχουν δουλειά τό ἀναρίθμητο πλέον πλῆθος τῶν καθηγητῶν (κάθε βαθμίδας) καί λεκτόρων, εἰσάγονται σωρηδόν καί ἀνεξέλεγκτα ἑκατοντάδες φοιτητές, γιά νά παράγονται «**φουριές**» ἀδιόριστων!

Νά ὀριστοῦν **κριτήρια εἰσαγωγῆς** στίς θεολογικές σχολές. Γιατί στίς στρατιωτικές καί ἀστυνομικές σχολές κριτήριο δέν εἶναι μόνο ἡ βαθμολογία; Κάτι παρόμοιο νά γίνη καί μέ τίς θεολογικές σχολές, πού ἀποτελοῦν γυμναστήρια καί ἀπαιτοῦν πνευματική ἀθλῆσι.

Γιά τό **διορισμό**, λοιπόν, θά χάσουμε τόν **ὄρισμό** τοῦ μαθήματος τῶν Ὁρησκευτικῶν; Ἡ, χάριν τοῦ μισθοῦ, θά χειροτονοῦμε ἄτομα, πού εἶναι ὄχι μόνο ἀνόριμα, ἀλλά καί ἀχρίστιανα;

Θά τεθῆ ὁ λύχνος ἐπί τήν λυχνίαν;

Ἰυτό πού ἡ ἐκκλησιαστική δικαιοσύνη δέν θέλησε νά πράξη, τό ἔπραξε ἡ κοσμική δικαιοσύνη. Γιά τό ἴδιο ἀδίκημα, αὐτό τῆς **κλοπῆς** (ὑπεξαίρεσεως), ἡ μέν ἐκκλησιαστική δικαιοσύνη ἐπί τόσα ἔτη ἄφησε ἄθικτο τόν **Παντελεήμονα Μπεζενίτη** (πρώην Μητροπολίτη «Ζακύνθου» καί «Ἀττικῆς»). Ὅχι μόνο δέν τόν κατεδίκασε, ἀλλ' οὔτε κἄν τόν δίκασε.

Οἱ «**ἑπτά**» ἐκεῖνοι ἐπίσκοποι, πού μέ τήν ψῆφο τους δέν ἄφησαν κἄν ν' ἀνοιχτῆ ὁ ὀγκώδης ἐπιβαρυντικός γιά τόν κ. Παντελεήμονα Μπεζενίτη φάκελλος, ἔδωσαν τή χαριστική βολή στήν **ἐκκλησιαστική δικαιοσύνη!**

● Γιά τό ἴδιο ἀδίκημα ἡ κοσμική δικαιοσύνη ἔχει ἐπιβάλλει ἐξαετῆ φυλάκισι στόν ἔνοχο πρώην Μητροπολίτη. Καί ἤδη ὁ **Ἄρειος Πάγος** ἐξέδωσε στίς 19 Μαρτίου 2009 ἀπόφασι, πού ἀπορρίπτει ἔνστασι τοῦ φυλακισμένου κ. Μπεζενίτη καί καθιστᾷ ἀμετάκλητη τήν καταδίκη του.

● **Μονόδρομος** εἶναι πλέον γιά τό Πρωτοβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριο ἡ **καθαίρεσις** τοῦ κ. Παντελεήμονα Μπεζενίτη ἀπό τό ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως. Τό ἄρθρο 160 τοῦ Ν. 5383/1932 περί «**ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων**» δέν ἀφήνει περιθώρια γιά καμμιά συζήτησι. Τό ἐν λόγω Δικαστήριο δέν ἐκδικάζει τήν ὑπόθεσι, οὔτε εἰσέρχεται σέ ἔρευνά της. Ἐφαρμόζει ὑποχρεωτικά τό Νόμο καί καθαιρεῖ τόν καταδικασθέντα ἀμετακλήτως ἀρχιερέα.

● Ἄλλ' ἂν εἶναι μονόδρομος ἡ καθαίρεσις τοῦ κ. Παντελεήμονα Μπεζενίτη καί ὁ ὑποβιβασμός του στίς τάξις τῶν λαϊκῶν, τό ἴδιο, καί ἀκόμα ἐντονώτερα, μονόδρομος εἶναι ἡ **ἀποκατάστασις** τοῦ κανονικοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. **Νικοδήμου (Γκατζιρούλη)**.

Ὅχι διότι εἶναι ἀναφαίρετο δικαίωμα τοῦ σεβασμίου καί σοφοῦ ἐπισκόπου Νικοδήμου. Κυρίως διότι τό ἀπαιτεῖ ἡ **δικαιοσύνη**.

● Ἐκδιώχτηκε πέρα γιά πέρα ἄδικα ἀπό τή δικτατορία, τόν Ἰούλιο τοῦ 1974,

Ἡ συνδρομή γιά τό περιοδικό

■ **10 Εὐρώ** τό χρόνο. ● Στό λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK**. ● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής, Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα**. ● Στό Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἢ στό Βιβλιοπ. «**Βαπτιστής, Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο)**».

■ Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμά τους στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

■ Ἄν κάποιος δέν μπορῆ νά στείλῃ συνδρομή, ἄς τηλεφωνήσῃ στό **2103212713**. Πάνω ἀπό ὅλα ἐνδιαφέρει ἡ πνευματιζή ὠφέλεια.

μαζί με άλλους ένδεκα έναρέτους και σεβασμίους Μητροπολίτες.

Δέν έπαυσε στή διαρρεύσασα 35ετία νά θεωρητ'όν έαντό του πατέρα του ποιμνίου του. Συγχρόνως δέν έγκατέλειψε τήν **ένεργό διακονία**. Ποιόν άπ' τούς κλάδους τής θεολογίας, τής ποιμαντικής και τής λογοτεχνίας δέν διακόνησε και κατά τά έτη τής δοκιμασίας του; Έχθροί και φίλοι αναγνωρίζουν τήν άξία του.

• Τιμή και δόξα για τον Άρχιεπίσκοπο κ. **Ιερώνυμο** θά είναι ή άποκατάστασις του Νικοδήμου. Δέν διεκδικεί όσα πολλοί φοβούνται. Και διαλακτικός είναι και πατερική σύνεσι διαθέτει. Η σεβάσμια μορφή του θά στολίση τό σωμα τής Ίεραρχίας.

• Μέ τήν άποκατάστασι του Νικοδήμου θά σβήση μιá **μελανή κηλίδα** τής νεώτερης έκκλησιαστικής ιστορίας.

Ζήτω ό θάνατος! Δέν ύπάρχει ψυχή!...

Αύσεις για τά ύπαρξιακά προβλήματα! Άπαντήσεις για τήν άγωνία του θανάτου! Έλπίδα ζωής! Άπαλλαγή άπ' τίς ένοχές! Παρηγορία στον πόνο και λύτρωσις άπ' τή θλίψη! Κάλυψις του συναισθηματικού κενού! Ίκανοποιήσις τής δίψας για ζωή!

• Όλα αυτά μή τά ζητάτε πλέον άπ' τό **Θεό τής αγάπης**, πού έπλασε τον άνθρωπο μέ σωμα και ψυχή! Μή τά περιμένετε άπ' τον **Κύριο τής ζωής** και του θανάτου και Σωτήρα του κόσμου, τον Ίησού Χριστό! Μή τά επιδιώκετε μέ τον **άγωνα** για τιμότητα και άθλησι πνευματική.

• Όλα αυτά τά τακτοποιεί πλέον ένα γεροντάκι, πού στην πατρίδα του δέν του δίνει κανείς σημασία, μά έμεις έδώ πάθαμε παραλήρημα και έκστασι μέ τήν παρουσία του. Είναι κάποιος **ψυχαναλυτής**, άπόφοιτος κάποιου Τ.Ε.Ι., θά λέγαμε μέ τά δικά μας δεδομένα, πού όμως έχει τό μεγάλο προνόμιο νά διακηρύττει, ότι δέν ύπάρχει ψυχή, δέν ύπάρχει Θεός, και φυσικά δέν ύπάρχει μεταθανάτια ζωή! Τό όνομά του; **Ίρβιν Γιάλομ**.

Είναι 77 χρόνων. Κι έπαθαν ύστερία οι νεοέλληνες. Και προκειμένου νά μάς ψάλη τόν **έπικηδείο** τής ψυχής και τόν **έπιυίκιο** του θανάτου ως καταλύτου των πάντων, του παραχώρησαν... τό Μέγαρο Μουσικής!

• Και έτρεξαν τά πλήθη των μηδενιστών, πού νόμισαν, πώς έτσι, μέ τά ψέμματα, θά ξεφύγουν τήν πραγματικότητα!

• Δυστυχής ό τυφλός όδηγός, τό τρομαγμένο ψυχαναλυτικό γεροντάκι. Δυστυχής και κάθε άνθρωπος, πού δέν καταλαβαίνει, πώς ό θάνατος έρχεται νά ταραξή τίς αυταπάτες μας και νά μάς καλέση νά παλέψουμε για τήν αλήθεια και τή ζωή, πού συνεχίζεται **αιώνια**.

• Κοινωνία, πού θέλει νά φωτιστή άπ' τό σκοτάδι ενός θανατοπνίχτη ψυχαναλυτή, είναι **συρμός** προς τή φρίκη.

Η ίδια κοινωνία, πού έτρεξε ν' άκούση και τή διάλεξι τής γυναίκας του άθεου ψυχαναλυτή, μέ θέμα «τό **γυναικείο στήθος!**», είναι συρμός προς τή φθορά και τή διαφθορά.

• Από άναστάσιμο κείμενο σύγχρονου στοχαστού άντιγράφουμε: «**Πρόκειται για άτομικιστικές αυταπάτες και ύπεκφυγές μέ ύλιστικές θεωρίες για άντιμετώπιση του θανάτου**.

Η Άνάστασις άποδεικνύεται ως **αγαπητική συνεπαγωγή** σέ όσους ποθοούν και έμπιστεύονται τό πρόσωπο του Χριστού. Πάντοτε τό θέμα είναι κατά βάση, όχι πώς “κόπηκε” ή Έρυθρά θάλασσα, αλλά στό ποιός έφτιαξε τήν Έρυθρά θάλασσα! Άφοϋ αυτός πού μπορεί νά τήν φτιάξει, αυτόνόητα μπορεί και νά τήν “κόψει”.

Ό θάνατος και ή Άνάστασις του Χριστού φωτίζουν τό μυστήριο τής ανθρωπίνης φθοράς και του θανάτου.

Σέ μάς μένει νά Τόν αναζητήσουμε, νά Τόν γνωρίσουμε, νά Τόν έμπιστευτούμε, νά Τόν ύπακούσουμε στον καθημερινό μας τρόπο και νά προσυπογράψουμε και μεϊς, ότι “ζωή και θάνατος είναι τίποτα μπροστά στην Άνάστασις”, άφοϋ θά έχουμε γνωρίσει, ότι **Αυτός είναι ή Άνάστασις (Ίωάν. 11,25)**».